

**[Hagen Hagensen.]**

inde i en sag som denne. Det skal jeg lade være, for der er vel heller ingen tvivl om, at vi må regne med, at det fremover bliver nødvendigt at foretage forsøg med dyr i visse tilfælde.

Jeg vil også melde mig blandt dem, der synes, at mest mulig forskning skal foregå ved brug af væv og andre ting, der ikke på den måde er liv i længere, og at man undgår dyreforsøg i højest mulig grad. Jeg kan her henviser til de oplysninger, der er givet om, at antallet af forsøgsdyr i perioden fra 1969 frem til 1975 er faldet fra omkring 371.000 til 231.000 anvendte dyr. Det taler efter min mening sit tydelige sprog om, at vi er ved at nå ind i noget, der er bedre end det, vi var i før.

Men jeg sagde før og jeg gentager her, at forsøg med levende dyr i visse tilfælde kan være nødvendige. De skal foregå så skånsomt som muligt, og det må naturligvis være på forskerens ansvar; selv om denne lov lægger kontrolbeføjelser til et organ, dyreforsøgsudvalget, som jeg er enig i bør være det eneste administrative organ, der skal have med disse ømtålelige forhold at gøre, må det naturligvis være under den domstolskontrol, som vi har i alle tilfælde.

Jeg skal nøjes med at sige dette og i øvrigt sige, at vi i udvalget meget gerne vil være med til at drøfte, om netop den udformning, der er her, er den, der kommer det bedste ud af, for det tror jeg vi alle sammen gerne vil. Jeg synes, der er tegn på, at det her er godt, men kan vi gøre det endnu bedre, skal vi gerne virke med til det under udvalgsbehandlingen.

**Poul H. Møller (KrF):**

Dette lovforslag skal afløse loven fra 1953 om dyrs anvendelse i biologisk forskning og sygdomsbekæmpelse og er vel nok for en stor del foranlediget af et tværpolitisk forslag om ændringer, som to gange har været fremsat, men på grund af valg ikke er blevet behandlet færdig.

Forsøg med dyr har været kendt i århundreder, og videnskaben har herigennem høstet mange erfaringer og resultater, som er kommet hele menneskeheden til gode, derom ingen tvivl. Men måske navnlig i de senere år er der hos en del videnskabsmænd opstået en trang til forskning, der ikke altid har haft dette sigte, men som mere har været forsøg på at tilfredsstille forskerens personlige nysgerrighed eller måske et prestigeprojekt, som ikke reelt har

tjent noget virkelig videnskabeligt formål. Sådanne projekter skulle denne lov kunne standse. Men kan den det?

Efter kristeligt folkepartis mening må vi sætte et stort spørgsmålstegn her, og navnlig må vi stille os tvivlende over for, om loven er affattet så klart, at ingen unødige lidelser påføres forsøgsdyrene. Den ene gang efter den anden forekommer vage vendinger som »så vidt muligt«, »ikke mere end højst nødvendigt«, »i videst muligt omfang«, »der må antages at være forbundet med smerte« osv.; alt dette løse, som det alene er overladt til den pågældende forsker at skønne om, finder vi ikke særlig betryggende. Nu ved vi, at dyrene ikke selv kan fortælle om smertens styrke, men forskeren vil som regel være helt klar over, om forsøget påfører dyret smerter. Derfor er jeg bl. a. meget ængstelig ved, at lovens § 10, stk. 2 og 3, samt § 11, som kan indebære forfærdende lidelser for dyrene, alene er begrænset i forskerens skøn om nødvendigheden heraf.

Kristeligt folkeparti vil ikke på nogen måde hindre den lægevidenskabelige forskning, men vi vil være med til at hindre al overflødig forskning, hvorunder dyr påføres smerter. Dette sigte har loven sikkert også, men jeg tror ikke, den vil kunne nå sit mål med disse vege og vage formuleringer, den her har fået.

Med hensyn til kontrolrådets sammensætning mener jeg i lighed med, hvad dyreværnsforeningerne har udtalt, at der ikke i dette råd bør sidde forskere, som selv er engagerede i dyreforsøg, da disse må anses for at være inhabile, selv om de er nok så meget fagfolk. Ligeledes mener vi, at der må være paritet mellem de medlemmer som udtages fra forskningsrådene, og de medlemmer som udpeges efter udtagelse fra dyrebekyttelsesforeningerne, f. eks. med 3 medlemmer fra hver, hvorefter det syvende medlems, altså formandens, dommerens stemme måske kan være afgørende i tilfælde af stemmelighed for og imod en tilladelse.

Sluttelig vil jeg sige, at det undrer mig lidt at se, at man ikke forventer at loven skal kunne træde i kraft før den 1. januar 1978. Jeg håber da, det kan ske adskilligt tidligere med et forhåbentlig hurtigt og grundigt udvalgsarbejde.

Til slut skal jeg sige, at kristeligt folkeparti med tilfredshed ser, at den gældende lovgivning ændres, herunder at der foretages en stramning af kontrollen med alle dyreforsøg, men vi mener som sagt ikke, at det foreliggende lovfor-